

годарила Бога, за гдѣто ѿ дарилъ съ такво-
зи добро и разумно чадо.

Не се смѣе другиму, да ти се не смѣятъ.

Веднѣжъ съ вуйча Пенча отидохме на
ливадата за сѣно. На връщание съ
натоварена кола минѣхме край една рѣ-
ка. Тамъ на кръстопѣтя ни срѣщниѣ дру-
га кола натоварена съ брашно. Дордѣто
пѣтникътъ ни каза „добра срѣща,“ ето
и колата ни се прѣкатури и всичкото сѣ-
но се распилѣ по земята. Тогава бай Ко-
лю, тѣй казваѣхъ брашнаря, се обѣрнѣ къмъ
вуйча и му каза: „Колко си билъ глупавъ!
като знаешъ, че този пѣтъ не е равенъ защо
тваришъ толкова много колата?“ Вуйчо не му
отговори нищо и пѣтникътъ си заминѣ.

Слѣдъ нѣколко часа ний си натоварихме
пакъ сѣното и трѣгнѣхме да си вървимъ. На
единъ часъ пѣтъ отъ рѣката, застигнѣхме
колата съ брашното, прѣкатурена на срѣдъ
пѣтя. Горкия брашнарь не можеше да нато-
вари самъ брашното на колата, защото чова-
литѣ бѣхъ много тежки. Ний му помогнѣх-
ме съ вуйна и му натоварихме брашното на
колата. Тогава трѣгнѣхме да пѣтуваме двама
заедно. Брашнарьтъ се зачерви много и отъ
срамъ не приказваше съ вуйча никакъ.